

EL PAPER DE LA MAJORDOMIA

Dissabte 3 de març

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Colossencs 1:16-18;
Hebreus 4:14-16; 3 Joan 3; Gènesi 6:13-18; Apocalipsi 14:6-12; 1 Pere 1:15, 16.

PER MEMORITZAR:

**“Perquè Déu no ens ha cridat pas a la impuresa, sinó a la santificació”
(1 Tessalonicencs 4:7).**

A causa de la profunditat i l'extensió de la majordomia, és fàcil perdre's en la visió de conjunt, obstruïda per tangents i desbordada per la seva enormitat. La majordomia és senzilla però, alhora, complexa i, per tant, se la pot malinterpretar fàcilment. No obstant això, ni el cristià ni l'església poden existir o funcionar sense ella. Ser cristià és també ser un bon majordom.

“No és una teoria ni una filosofia, sinó un programa de treball. En veritat és la llei de la vida cristiana. [...] És necessària per a una comprensió adequada de la vida, i és bàsica per a una experiència religiosa veritable i vital. No és simplement una qüestió d'assentiment mental, sinó que és un acte de la voluntat, i una transacció definitiva i decisiva que afecta tot el perímetre de la vida” (L. E. FROMM, *Stewardship in Its Larger Aspects*, pàg. 5).

Quins són alguns dels principis fonamentals del què implica ser un majordom cristià? Aquesta setmana analitzarem encara més el paper que exerceix la majordomia en la vida cristiana. No obstant això, ho farem mitjançant una interessant analogia: la roda d'un carro.

CRIST COM EL CENTRE

Jesús és la figura central a tota la Bíblia (Joan 5:39), i necessitem veure'ns a nosaltres mateixos en relació amb ell. Ell va pagar el càstig pel pecat i va donar “la seva vida en rescate per a molts” (Marc 10:45). Jesús té tota autoritat al cel i a la terra (Mateu 28:18), i totes les coses estan a les seves mans (Joan 13:3). El seu nom és més sublim que tots els altres i, un dia, tot genoll s'inclinarà davant seu (Filipencs 2:9-11).

“Jesús és el centre vivent de totes les coses” (Ev 140).

Crist és el cor de la nostra majordomia i la font del nostre poder. Gràcies a ell, tenim una vida digna de ser viscuda, i vam demostrar davant de tots que ell és l'eix central de la nostra vida. Pau va poder haver experimentat moltes proves però, sense importar on estigués o el que li succeís, tenia una prioritat a la seva vida: “Perquè Crist és la raó de la meua vida, i la mort, per tant, em resulta un guany” (Filipencs 1:21).

Llegeix Colossencs 1:16 al 18; Romans 8:21; i 2 Corintis 5:17. Què ens diuen aquests versicles sobre quant important és Jesús en tot allò que es relaciona amb nosaltres?

No hi ha una majordomia autèntica sense que Crist sigui el nostre nucli principal (Gàlates 2:20). Ell és el centre de “la felicitat esperança” (Titus 2:13, *SBT*), i “ell és abans de totes les coses, i totes les coses subsisteixen en ell” (Colossencs 1:17, *SBT*). Així com l'eix és el centre de la roda i, per tant, porta el pes d'un carro, Crist és el centre de la vida del majordom. Així com un eix sòlid proporciona estabilitat, i permet que les rodes girin, Jesús és també el centre fix i estable de la nostra existència cristiana (Hebreus 13:8). La seva influència ha d'afectar tot el que pensem i fem. Tots els aspectes de la majordomia giren al voltant de Crist i troben el seu centre en ell.

“Perquè sense mi no podeu fer res” (Joan 15:5). El centre de la majordomia no és un forat buit, sinó la realitat del Crist viu, que obra en nosaltres per modelar els nostres caràcters ara i per a l'eternitat.

Una cosa és dir que Jesús és el centre de la nostra vida, i una altra cosa és viure-ho. De quina manera pots estar segur que Jesús veritablement viu en tu, com promet que ho farà si tan sols li permetem entrar?

LA DOCTRINA DEL SANTUARI

En el context de la majordomia no solem pensar en el Santuari. Però el vincle existeix perquè el Santuari és molt important per al nostre sistema de creences, i la majordomia forma part d'aquest sistema. “La correcta comprensió del ministeri [de Crist] en el Santuari celestial és el fonament de la nostra fe” (Ev 165). És imperatiu que compreguem el paper de la majordomia a la llum d'aquest concepte bíblic.

1 Reis 7:33 descriu la roda d'un carro. Parlarem de la doctrina del Santuari com l'eix de la roda. La boixa s'uneix a l'eix i proporciona més estabilitat a la roda quan aquesta gira. Després d'haver experimentat la mort i una resurrecció victoriosa (2 Timoteu 1:10), Crist és, per la seva mort, el fonament de la seva obra en el Santuari (Hebreus 6:19, 20) i *proveeix l'estabilitat per a la nostra fe*. I és des del Santuari que ministra en favor nostre aquí a la terra (*veure* Hebreus 8:1, 2).

“En col·locar-se de part del principi de *sola Scriptura*, l'adventisme bíblic construeix el seu sistema doctrinal des de la perspectiva general de la doctrina del santuari” (F. CANALE, *Secular Adventism? Exploring the Link Between Lifestyle and Salvation*, pàgs. 104, 105).

Què ens diuen aquests versicles sobre el ministeri de Jesús al Santuari? 1 Joan 2:1; Hebreus 4:14-16; Apocalipsi 14:7.

La doctrina del Santuari ajuda a revelar la gran veritat de la salvació i la redempció, que és el nucli de tota la teologia cristiana. Al Santuari terrenal, no només veiem la mort de Crist en el nostre favor, sinó també el seu ministeri en el Santuari celestial. També podem veure, al Lloc Santíssim, la importància de la Llei de Déu i la realitat del judici final. Un aspecte fonamental de tot això és la promesa de la redempció que la sang vessada per Jesús posa al nostre abast.

El paper de la majordomia reflecteix una vida arrelada a la gran veritat de la salvació, tal com es revela a la doctrina del Santuari. Quant més profundament entenem allò que Crist ha fet per nosaltres, i el que ara fa en nosaltres, més ens acostem a Crist, al seu ministeri, a la seva missió, als seus ensenyaments i a la seva intenció per a aquells que apliquen els principis de majordomia en la seva vida.

Llegeix Hebreus 4:14 al 16. Què hi trobem allà que ens pot servir en la nostra lluita contra el pecat, el jo i l'egoisme? De quina manera podem obtenir força i esperança del que se'ns promet?

CREENCES DOCTRINALS CRISTCÈNTRIQVES

El Santuari és essencial perquè és on la gran veritat de la salvació s'expressa d'una manera molt poderosa; és on es revela el significat de la creu. I totes les nostres doctrines, d'una manera o altra, han d'estar vinculades a la promesa i la salvació de l'evangeli. Igual que els radis de la roda, les altres doctrines surten de la gran veritat de la salvació per la fe en Jesús.

“El sacrifici de Crist com a expiació pel pecat és la gran veritat al voltant de la qual s'agrupen totes les altres veritats. [...] Els que estudien l'admirable sacrifici del Redemptor creixen en gràcia i coneixement” (CBA 5:1111).

Què va voler dir Jesús en referir-se a si mateix com “la veritat”, a Joan 14:6? Compara amb Joan 17:17. Què farem amb la veritat? 3 Joan 3.

Les nostres creences doctrinals incideixen en qui som i en la direcció cap on anem. Les doctrines no són només idees teològiques abstractes; tota veritable doctrina està arrelada en Crist i totes haurien impactar, de diverses maneres, en la forma en què vivim. De fet, algú podria dir, justificadament, que la nostra identitat com adventistes del setè dia està arrelada a les nostres ensenyances doctrinals més que en qualsevol altra cosa. Els ensenyaments que obtenim de la Bíblia, llavors, són els que ens converteixen en qui som com adventistes del setè dia.

El paper de la majordomia és viure la veritat doctrinal com és en Jesús, i fer-ho d'una manera que afecti positivament la nostra qualitat de vida. “Si és a ell que heu escoltat, i en ell que heu estat insruïts, tal com és la veritat en Jesús: que deixeu de banda, referent a la manera de viure anterior, l'home vell que es corromp segons els desitjos enganyosos, i us renoveu en l'esperit del vostre enteniment, i us vestiu de l'home nou, creat segons Déu en la justícia i la santedat de la veritat” (Efesis 4:21-24, *SBT*).

En aquest passatge, trobem el que significa no només conèixer la veritat, sinó viure-la. Ser un majordom no només és creure en les doctrines, per més certes que aquestes doctrines siguin, sinó també és viure aquestes veritats en la nostra vida i en la nostra interacció amb els altres.

EL MISSATGE DELS TRES ÀNGELS

Déu només va advertir al món un parell de vegades sobre una catàstrofe que hauria d'esdevindre: un cop a Noè (Gènesi 6:13-18; Mateu 24:37); i mitjançant el missatge dels tres àngels (Apocalipsi 14:6-12). Aquests missatges recorren una cortina per revelar una perspectiva única sobre els esdeveniments mundials futurs. La nostra comprensió d'aquests missatges ha madurat amb el temps, però el missatge i la missió segueixen sent la justificació per la fe en Crist, “certament el missatge del tercer àngel” (*Ev* 143). En altres paraules, al centre del nostre missatge de la veritat present, el missatge que hem estat cridats a proclamar al món, estan Jesús i el seu gran sacrifici per nosaltres.

Llegeix Apocalipsi 14:6 al 12. Quina és l'essència d'aquests missatges? Què li estan dient al món? Quina responsabilitat recau sobre nosaltres en relació amb aquests missatges, i quin és el lloc de la majordomia?

Com a adventistes del setè dia, la nostra missió és presentar la veritat del missatge dels tres àngels, en preparació per a la segona vinguda de Crist. La gent ha de poder prendre una decisió en relació amb l'eternitat. El paper de la majordomia és una associació amb Déu en la missió (2 Corintis 5:20; 6:1-4).

“En un sentit molt especial, els adventistes del setè dia han estat col·locats en el món com sentinel·les i transmissors de llum. A ells ha estat confiada la tasca de dirigir l'última amonestació a un món que mor. La Paraula de Déu projecta sobre ells una llum meravellosa. Una obra de la major importància els ha estat confiada: proclamar els missatges del primer, segon i tercer àngels. Cap altra obra pot ser comparada amb aquesta i res ha de desviar la nostra atenció d'ella” (*TI* 9:17).

La vora d'una roda està a punt de fer contacte amb el terra i representa la missió del missatge dels tres àngels. Aquesta missió és protegir-nos contra les desviacions teològiques i identificar la nostra responsabilitat en els esdeveniments dels últims dies. Hem de ser majordoms d'aquest missatge i proclamar-lo al món.

És massa fàcil, quan pensem en els esdeveniments dels últims dies, quedar-nos atrapats entre gràfics i dates. Aquests tenen el seu lloc, però en tractar de predicar aquest missatge al món, de quina manera podem assegurar-nos en mantenir Jesús i el seu sacrifici per nosaltres en un lloc protagonista?

LA MAJORDOMIA

Crist vol que portem una vida santa. La seva vida il·lustra la “santedat” i el que ha de ser la majordomia per excel·lència (Hebreus 9:14). Hem d'administrar la nostra vida d'una manera que sigui agradable a Déu, incloent la manera com fem servir tot el que se'ns ha confiat. La majordomia és una expressió d'aquesta santedat.

Compara 1 Pere 1:15 i 16 amb Hebreus 12:14. Què significa “sigueu sants” i “santedat”? De quina manera es relaciona això amb la nostra majordomia?

Els romans van descobrir que una roda de carro durava més si es col·locava una banda de ferro al voltant de la llanda. L'artesà escalfava el metall per dilatar-lo prou com per lliscar-lo sobre la vora. L'aigua freda el feia encongir i la banda metàl·lica quedava ben ajustada. Llavors, en girar la roda, la banda de ferro entrava en contacte amb el camí.

La banda de ferro a la llanda pot representar el concepte de majordomia. Aquest és el moment de la veritat, on la nostra vida espiritual frega amb la nostra vida pràctica. Quan la nostra fe resol els alts i baixos de la vida a través d'èxits i fracassos. És on les nostres creences es tornen reals en les agitades conteses de la vida quotidiana. La majordomia és l'embolcall extern del que som i fem. És un testimoni de la nostra conducta i d'una vida ben administrada. Les nostres accions diàries que revelen el Crist són com el ferro en la roda que toca el camí.

Les accions són poderoses i hem de controlar-les mitjançant el nostre compromís amb Crist. Hauríem de viure amb aquesta seguretat i promesa: “Tot ho puc en Crist que m'enforteix” (Filipencs 4:13, *SBT*)*.

“La santificació de l'ànima mitjançant l'obra de l'Esperit Sant és la implantació de la naturalesa de Crist a la humanitat. La religió de l'evangeli és Crist en la vida; un principi viu i actiu. És la gràcia de Crist revelada en el caràcter i forjada en bones obres. Els principis de l'evangeli no poden desconnectar-se de cap fase de la vida pràctica. Tot aspecte de la vida i de la tasca cristianes ha de ser una representació de la vida de Crist” (*PVGM* 316).

Observa la teva vida quotidiana, la teva existència quotidiana. Quina part d'ella revela la realitat de Crist en tu, que obra en tu, fent de tu un nou ésser? Quines decisions conscients necessites prendre per veure que la seva santedat es manifesti veritablement en la teva vida?

* A *BEC*: “Tot ho puc en aquell qui em dóna forces”. (Nota del traductor).

PER ESTUDIAR I MEDITAR: De vegades, calia reajustar les bandes de ferro de les rodes del carro a causa de l'estirament causat pel metall que colpejava contra el camí. Aquest reajustament requeria molts cops i fortes martellades sobre la banda de ferro. Aquesta reparació de la banda de ferro representa la majordomia com a santificació pràctica. És tenir la ment de Crist en respondre a cada aspecte gran o petit de la vida, fins i tot quan el procés pugui ser dur i dolorós. Ja sigui que aquest procés es relacioni amb l'ús dels diners, les nostres relacions familiars o l'ocupació, per nomenar alguns, tot s'ha d'adaptar a la voluntat de Crist. De vegades, com tots molt bé sabem, només podem aprendre aquesta lliçó mitjançant alguns cops durs.

No és fàcil reparar el ferro. Tampoc és fàcil reparar el caràcter humà. Pensa en l'experiència de Pere. Ell havia anat a tot arreu amb Jesús, però no s'esperava aquestes paraules dels llavis de Crist: “Jo he pregat per tu perquè no flaquegi la teva fe. I tu, un cop penedit, conforta els teus germans” (Lluc 22:32). Poc després de negar a Jesús, Pere va experimentar un canvi en la seva vida, però només després d'una experiència molt difícil i dolorosa. D'alguna manera, la seva majordomia es va restablir. Pere es va reconvertir i la seva vida va prendre una nova direcció; però només després de patir alguns cops de martell concrets.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Què té a veure la santificació pràctica amb l'ensenyament de Jesús: “Que es negui a si mateix, que prengui la seva creu cada dia i em segueixi” (Lluc 9:23)? Què va quedar crucificat (Gàlates 6:14)? En quin sentit això il·lustra el procés de la santificació? De quina manera la santificació pràctica ens ajuda a aprendre a pensar com Déu (1 Corintis 2:16)?
2. Segons la teva experiència, en quina mesura les proves dures poden ensenyar-nos lliçons poderoses sobre la vida cristiana i sobre com seguir el Senyor? Ajuda que els altres membres de la classe se sentin còmodes en parlar d'aquestes experiències i del que han après. Què podem aprendre de les experiències dels altres?
3. Pensa en altres creences que tenim com adventistes del setè dia, com el dissabte, l'estat dels morts, la creació, la segona vinguda i altres. De quina manera aquestes creences haurien d'impactar en la conducta de la nostra vida en general?

RESUM: Massa sovint, els cristians són culpables de la tendència a separar les doctrines bíbliques del cristianisme pràctic, o almenys de la tendència a descuidar la relació entre els dos. La majordomia ens anima a reconsiderar aquesta dicotomia, ja que ens convertim en majordoms o administradors dels propòsits de Déu.